HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

המנער טליתו. מן הטפר: **חייב חטאת.** [ה]דהו ליבונה: **אלא נאומי.** שהאחז מקלקל מלאימה וקפיד עליה: **והוא דקפיד עלייהו.** לגודלן עד שינערם: **קמחלי** (ו) **שבחת.** וגלימי מוכמי הוו: **לא קפדינן.** לא מיכפת לן אם יש עליה אבק הלכך לאו ליבון הוא:

היוצא בטלית מקופלת. מיידי דמיירינן כמי שנאמרו כליו בדרך שאר דרך הוא לקפל טליתו ונקטיה הכא:

הרמנין. לטעין כמו הירמטעין[ב] (הטעין פי' הרליט): **מהו לעשות מרזב.** נראה לרבי לטעין מיטור הוגחה מיירי[ג] כמו טלית של ד' כנפות וזוקח טליתו של ד' ימינו ונותן על כתף השמאלית ומינו פוטטו על כתף אלא מקופל ומונח על כתפו והיינו דקאמר מאי מרזב כיסי בצליית שקורין פרונגלד"ש דכשהוא מונח כמו שפירשתי יש בו כיסים מרוזים וכל כיסא וכיסא נראה כמין מרזב ומיבעיא ליה מי מיכא כיסי הוגחה בכך כיון שאינה דרך מלבוש והיינו דקאמר כל מדעתא לכוופי אמור דהיינו כמו שפירשתי שאני לידי הימין מקופלים ומונחים על כתף השמאלית שיכול לילך במהירה ולא יכביד עליו טליתו[ד] מדעתא דלהתנשות שפיר דמי והיינו כשאין לידי טליתו מקופלין אלא לד אחד מונחת על כתפו אלא נופלו ולד השאר נופל על שכמו עד הזהוע ואין בו שום ס כיסי[ה] והיינו שאלא רבי טליתו דשמוך שאלא לומו[ו] כמו שפירשתי כעין להתנשות והיינו דרך מלבוש וכן פירש בעירוך ערך מרזב מה שטליתו מוספלת מהנה ומהנה בכתפו כנגד השדרה דנראה כמין מרזב אין נראה לרבי דל"ל מאי קאמר בתר הכי מאי מרזב כיסי בצליית אלא מינו עשוי כעין כיסא. מ"ר:

אף מי מערה חמין. (ז) שהומחו בגופו[ז] למי בחמי טבריא שרי לכתחילה כדאמר בפרק כירה (ד' מ. וסס) והניחו להן חמי טבריא ובפרק שמונה שרצים (ד' קט. וסס.): (מ)

דיעבד[ח] **אין.** לחמי מערה[ט] נקמי ולא תנא במתני' חמי טבריא אלא למידק מף מי מערה חמין[י] (ו) : **תניא**

המנער טליתו. פי' ר"ח מן הטל שעליו להיינו כיבוס וליבון חייב חטאת וכן משמע דהוי דומיא דכובס יוסף בגיעול מן הטפר כדפירש בקונטרס מין גרגה שיהא שייך ליבון[א] אבל בגיעול מן הטפר אין גרגה שיהא שייך ליבון ואינו נראה כמי שנאמרו כליו בדרך שאר דרך הוא לקפל טליתו ונקטיה הכא:

הרמנין. לטעין כמו הירמטעין[ב] (הטעין פי' הרליט): **מהו לעשות מרזב.** נראה לרבי לטעין מיטור הוגחה מיירי[ג] כמו טלית של ד' כנפות וזוקח טליתו של ד' ימינו ונותן על כתף השמאלית ומינו פוטטו על כתף אלא מקופל ומונח על כתפו והיינו דקאמר מאי מרזב כיסי בצליית שקורין פרונגלד"ש דכשהוא מונח כמו שפירשתי יש בו כיסים מרוזים וכל כיסא וכיסא נראה כמין מרזב ומיבעיא ליה מי מיכא כיסי הוגחה בכך כיון שאינה דרך מלבוש והיינו דקאמר כל מדעתא לכוופי אמור דהיינו כמו שפירשתי שאני לידי הימין מקופלים ומונחים על כתף השמאלית שיכול לילך במהירה ולא יכביד עליו טליתו[ד] מדעתא דלהתנשות שפיר דמי והיינו כשאין לידי טליתו מקופלין אלא לד אחד מונחת על כתפו אלא נופלו ולד השאר נופל על שכמו עד הזהוע ואין בו שום ס כיסי[ה] והיינו שאלא רבי טליתו דשמוך שאלא לומו[ו] כמו שפירשתי כעין להתנשות והיינו דרך מלבוש וכן פירש בעירוך ערך מרזב מה שטליתו מוספלת מהנה ומהנה בכתפו כנגד השדרה דנראה כמין מרזב אין נראה לרבי דל"ל מאי קאמר בתר הכי מאי מרזב כיסי בצליית אלא מינו עשוי כעין כיסא. מ"ר:

אף מי מערה חמין. (ז) שהומחו בגופו[ז] למי בחמי טבריא שרי לכתחילה כדאמר בפרק כירה (ד' מ. וסס) והניחו להן חמי טבריא ובפרק שמונה שרצים (ד' קט. וסס.): (מ)

דיעבד[ח] **אין.** לחמי מערה[ט] נקמי ולא תנא במתני' חמי טבריא אלא למידק מף מי מערה חמין[י] (ו) : **תניא**

אא המנער טליתו בשבת חייב חטאת ולא אמרן אלא בחדתי אבל בעתיקי לית לן בה ולא אמרן אלא באוכמי אבל בחיורי וסומקי לית לן בה והוא דקפיד עלייהו עולא איקלע לפומבדיתא חזא רבנן דקא מנפצי גלימייהו אמר קמחללין רבנן שבתא אמר להו רב יהודה נפוצי ליה באפיה אנן לא קפדינן מידי אביי הוה קאי קמיה דרב יוסף א"ל הב לי כומתאי [חזא דאיכא] טלא עליה הוה קמחסם למיתבה ליה א"ל נפוץ שדי אנן לא קפדינן מידי [ב]אמר רב יצחק בר יוסף א"ר יוחנן [ג]היוצא בטלית מקופלת מונחת לו על כתיפו בשבת חייב חטאת תנ"ה סוחרי כסות היוצאים בטליתות מקופלות ומונחות על כתיפן בשבת חייבין חטאת ולא סוחרי כסות בלבד אמרו אלא כל אדם אלא שדרכן של מוכרין לצאת כך וחנוני [ד]היוצא במעות הצרורין לו בסדינו חייב חטאת ולא חנוני בלבד אמרו אלא כל אדם אלא שדרכו של חנוני לצאת כך [ה]והרטנין [ו]יוצאין בסודרין [א] שעל כתיפן ולא רטנין בלבד אמרו אלא כל אדם אלא שדרכן של רטנין לצאת בכך א"ר יהודה מעשה בהורקנום בנו של רבי אליעזר בן הורקנום שיצא בסודר שעל כתיפו בשבת אלא שנימא כרוכה לו באצבעו וכשבא הדבר לפני חכמים אמרו [ז]אפילו אין נימא כרוכה לו באצבעו דרש רב נחמן בר רב חסדא משמיה דרב חסדא הלכה אע"פ שאין נימא כרוכה לו באצבעותיו עולא איקלע לבי אסי בר היני בעו מיניה מהו לעשות מרזב בשבת אמר להו הכי אמר רבי אלעי אסור לעשות מרזב בשבת מאי מרזב אמר ר' זירא כיסי בבלייתא ר' ירמיה הוה יתיב קמיה דר' זירא א"ל הכי מאי א"ל אסור והכי מאי א"ל אסור אמר רב פפא [ז]הנקוט האי כללא בידך כל אדעתא דלבנופי [ב] אסור כל דלהתנאות שרי כי הא דרב שישא בריה דרב אידי מתנאה בסדינו הוה כי אתא רב דימי אמר פעם אחת יצא רבי לשדה והיו שני צידי טליתו מונחין על כתיפו אמר לפניו יהושע בן זרוז בן חמיו של רבי מאיר בזו לא חייב ר' מאיר חטאת אמר ליה דקדק רבי מאיר עד כאן שלשל רבי טליתו כי אתא רבין אמר לא יהושע בן זרוז הוה אלא יהושע בן כפוסאי היה חתנו של ר' עקיבא אמר בזו לא חייב ר' עקיבא חטאת אמר לו דקדק ר"ע עד כאן שלשל רבי טליתו כי אתא רב שמואל בר רב יהודה אמר נשאל איתמר: **מתני'** הרוחץ במי מערה ובמי טבריא ונסתפג אפילו בעשר אלונטיאות לא יביאם בידו אבל עשרה בני אדם מסתפגין באלונטית אחת פניהם ידיהם ורגליהם ומביאין אותן בידן סכין וממשמשין[ח] אבל לא מתעמלין ולא מתגררין אין יורדין [ט]לקורדימא [י]ואין עושין אפיקטויזין ואין מעצבין את הקטן ואין מחזירין את השבר מי שנפרקה ידו ורגלו לא יטרפם בצונן אבל [יא]רוחץ הוא כדרכו ואם נתרפא נתרפא: **גמ'** קתני מי מערה דומיא דמי טבריא מה מי טבריא חמין אף מי מערה חמין [יב]הרוחץ דיעבד אין לכתחילה לא מכלל דלהשתטף

המנער טליתו. פי' ר"ח מן הטל שעליו להיינו כיבוס וליבון חייב חטאת וכן משמע דהוי דומיא דכובס יוסף בגיעול מן הטפר כדפירש בקונטרס מין גרגה שיהא שייך ליבון[א] אבל בגיעול מן הטפר אין גרגה שיהא שייך ליבון הוא לקפל טליתו ונקטיה הכא:

הרמנין. לטעין כמו הירמטעין[ב] (הטעין פי' הרליט): **מהו לעשות מרזב.** נראה לרבי לטעין מיטור הוגחה מיירי[ג] כמו טלית של ד' כנפות וזוקח טליתו של ד' ימינו ונותן על כתף השמאלית ומינו פוטטו על כתף אלא מקופל ומונח על כתפו והיינו דקאמר מאי מרזב כיסי בצליית שקורין פרונגלד"ש דכשהוא מונח כמו שפירשתי יש בו כיסים מרוזים וכל כיסא וכיסא נראה כמין מרזב ומיבעיא ליה מי מיכא כיסי הוגחה בכך כיון שאינה דרך מלבוש והיינו דקאמר כל מדעתא לכוופי אמור דהיינו כמו שפירשתי שאני לידי הימין מקופלים ומונחים על כתף השמאלית שיכול לילך במהירה ולא יכביד עליו טליתו[ד] מדעתא דלהתנשות שפיר דמי והיינו כשאין לידי טליתו מקופלין אלא לד אחד מונחת על כתפו אלא נופלו ולד השאר נופל על שכמו עד הזהוע ואין בו שום ס כיסי[ה] והיינו שאלא רבי טליתו דשמוך שאלא לומו[ו] כמו שפירשתי כעין להתנשות והיינו דרך מלבוש וכן פירש בעירוך ערך מרזב מה שטליתו מוספלת מהנה ומהנה בכתפו כנגד השדרה דנראה כמין מרזב אין נראה לרבי דל"ל מאי קאמר בתר הכי מאי מרזב כיסי בצליית אלא מינו עשוי כעין כיסא. מ"ר:

אף מי מערה חמין. (ז) שהומחו בגופו[ז] למי בחמי טבריא שרי לכתחילה כדאמר בפרק כירה (ד' מ. וסס) והניחו להן חמי טבריא ובפרק שמונה שרצים (ד' קט. וסס.): (מ)

דיעבד[ח] **אין.** לחמי מערה[ט] נקמי ולא תנא במתני' חמי טבריא אלא למידק מף מי מערה חמין[י] (ו) : **תניא**

אא המנער טליתו בשבת חייב חטאת ולא אמרן אלא בחדתי אבל בעתיקי לית לן בה ולא אמרן אלא באוכמי אבל בחיורי וסומקי לית לן בה והוא דקפיד עלייהו עולא איקלע לפומבדיתא חזא רבנן דקא מנפצי גלימייהו אמר קמחללין רבנן שבתא אמר להו רב יהודה נפוצי ליה באפיה אנן לא קפדינן מידי אביי הוה קאי קמיה דרב יוסף א"ל הב לי כומתאי [חזא דאיכא] טלא עליה הוה קמחסם למיתבה ליה א"ל נפוץ שדי אנן לא קפדינן מידי [ב]אמר רב יצחק בר יוסף א"ר יוחנן [ג]היוצא בטלית מקופלת מונחת לו על כתיפו בשבת חייב חטאת תנ"ה סוחרי כסות היוצאים בטליתות מקופלות ומונחות על כתיפן בשבת חייבין חטאת ולא סוחרי כסות בלבד אמרו אלא כל אדם אלא שדרכן של מוכרין לצאת כך וחנוני [ד]היוצא במעות הצרורין לו בסדינו חייב חטאת ולא חנוני בלבד אמרו אלא כל אדם אלא שדרכו של חנוני לצאת כך [ה]והרטנין [ו]יוצאין בסודרין [א] שעל כתיפן ולא רטנין בלבד אמרו אלא כל אדם אלא שדרכן של רטנין לצאת בכך א"ר יהודה מעשה בהורקנום בנו של רבי אליעזר בן הורקנום שיצא בסודר שעל כתיפו בשבת אלא שנימא כרוכה לו באצבעו וכשבא הדבר לפני חכמים אמרו [ז]אפילו אין נימא כרוכה לו באצבעו דרש רב נחמן בר רב חסדא משמיה דרב חסדא הלכה אע"פ שאין נימא כרוכה לו באצבעותיו עולא איקלע לבי אסי בר היני בעו מיניה מהו לעשות מרזב בשבת אמר להו הכי אמר רבי אלעי אסור לעשות מרזב בשבת מאי מרזב אמר ר' זירא כיסי בבלייתא ר' ירמיה הוה יתיב קמיה דר' זירא א"ל הכי מאי א"ל אסור והכי מאי א"ל אסור אמר רב פפא [ז]הנקוט האי כללא בידך כל אדעתא דלבנופי [ב] אסור כל דלהתנאות שרי כי הא דרב שישא בריה דרב אידי מתנאה בסדינו הוה כי אתא רב דימי אמר פעם אחת יצא רבי לשדה והיו שני צידי טליתו מונחין על כתיפו אמר לפניו יהושע בן זרוז בן חמיו של רבי מאיר בזו לא חייב ר' מאיר חטאת אמר ליה דקדק רבי מאיר עד כאן שלשל רבי טליתו כי אתא רבין אמר לא יהושע בן זרוז הוה אלא יהושע בן כפוסאי היה חתנו של ר' עקיבא אמר בזו לא חייב ר' עקיבא חטאת אמר לו דקדק ר"ע עד כאן שלשל רבי טליתו כי אתא רב שמואל בר רב יהודה אמר נשאל איתמר: **מתני'** הרוחץ במי מערה ובמי טבריא ונסתפג אפילו בעשר אלונטיאות לא יביאם בידו אבל עשרה בני אדם מסתפגין באלונטית אחת פניהם ידיהם ורגליהם ומביאין אותן בידן סכין וממשמשין[ח] אבל לא מתעמלין ולא מתגררין אין יורדין [ט]לקורדימא [י]ואין עושין אפיקטויזין ואין מעצבין את הקטן ואין מחזירין את השבר מי שנפרקה ידו ורגלו לא יטרפם בצונן אבל [יא]רוחץ הוא כדרכו ואם נתרפא נתרפא: **גמ'** קתני מי מערה דומיא דמי טבריא מה מי טבריא חמין אף מי מערה חמין [יב]הרוחץ דיעבד אין לכתחילה לא מכלל דלהשתטף

אא המנער טליתו בשבת חייב חטאת ולא אמרן אלא בחדתי אבל בעתיקי לית לן בה ולא אמרן אלא באוכמי אבל בחיורי וסומקי לית לן בה והוא דקפיד עלייהו עולא איקלע לפומבדיתא חזא רבנן דקא מנפצי גלימייהו אמר קמחללין רבנן שבתא אמר להו רב יהודה נפוצי ליה באפיה אנן לא קפדינן מידי אביי הוה קאי קמיה דרב יוסף א"ל הב לי כומתאי [חזא דאיכא] טלא עליה הוה קמחסם למיתבה ליה א"ל נפוץ שדי אנן לא קפדינן מידי [ב]אמר רב יצחק בר יוסף א"ר יוחנן [ג]היוצא בטלית מקופלת מונחת לו על כתיפו בשבת חייב חטאת תנ"ה סוחרי כסות היוצאים בטליתות מקופלות ומונחות על כתיפן בשבת חייבין חטאת ולא סוחרי כסות בלבד אמרו אלא כל אדם אלא שדרכן של מוכרין לצאת כך וחנוני [ד]היוצא במעות הצרורין לו בסדינו חייב חטאת ולא חנוני בלבד אמרו אלא כל אדם אלא שדרכו של חנוני לצאת כך [ה]והרטנין [ו]יוצאין בסודרין [א] שעל כתיפן ולא רטנין בלבד אמרו אלא כל אדם אלא שדרכן של רטנין לצאת בכך א"ר יהודה מעשה בהורקנום בנו של רבי אליעזר בן הורקנום שיצא בסודר שעל כתיפו בשבת אלא שנימא כרוכה לו באצבעו וכשבא הדבר לפני חכמים אמרו [ז]אפילו אין נימא כרוכה לו באצבעו דרש רב נחמן בר רב חסדא משמיה דרב חסדא הלכה אע"פ שאין נימא כרוכה לו באצבעותיו עולא איקלע לבי אסי בר היני בעו מיניה מהו לעשות מרזב בשבת אמר להו הכי אמר רבי אלעי אסור לעשות מרזב בשבת מאי מרזב אמר ר' זירא כיסי בבלייתא ר' ירמיה הוה יתיב קמיה דר' זירא א"ל הכי מאי א"ל אסור והכי מאי א"ל אסור אמר רב פפא [ז]הנקוט האי כללא בידך כל אדעתא דלבנופי [ב] אסור כל דלהתנאות שרי כי הא דרב שישא בריה דרב אידי מתנאה בסדינו הוה כי אתא רב דימי אמר פעם אחת יצא רבי לשדה והיו שני צידי טליתו מונחין על כתיפו אמר לפניו יהושע בן זרוז בן חמיו של רבי מאיר בזו לא חייב ר' מאיר חטאת אמר ליה דקדק רבי מאיר עד כאן שלשל רבי טליתו כי אתא רבין אמר לא יהושע בן זרוז הוה אלא יהושע בן כפוסאי היה חתנו של ר' עקיבא אמר בזו לא חייב ר' עקיבא חטאת אמר לו דקדק ר"ע עד כאן שלשל רבי טליתו כי אתא רב שמואל בר רב יהודה אמר נשאל איתמר: **מתני'** הרוחץ במי מערה ובמי טבריא ונסתפג אפילו בעשר אלונטיאות לא יביאם בידו אבל עשרה בני אדם מסתפגין באלונטית אחת פניהם ידיהם ורגליהם ומביאין אותן בידן סכין וממשמשין[ח] אבל לא מתעמלין ולא מתגררין אין יורדין [ט]לקורדימא [י]ואין עושין אפיקטויזין ואין מעצבין את הקטן ואין מחזירין את השבר מי שנפרקה ידו ורגלו לא יטרפם בצונן אבל [יא]רוחץ הוא כדרכו ואם נתרפא נתרפא: **גמ'** קתני מי מערה דומיא דמי טבריא מה מי טבריא חמין אף מי מערה חמין [יב]הרוחץ דיעבד אין לכתחילה לא מכלל דלהשתטף

(משנה י) שמתקנים ומייבשין עלמותיו ומוליות שדרכו כמדת גלמו ובגמרא [ע"ג] אמר טעמא: **ואין מחזירין את השבר.** עלם שנשבר. כל רפואה שמורה משום שחיקת סממנין: **נפרקה.** גלויים"ר בלע"ז שיצא העלם מפרק שלו: **לא יטרפם.** לשון בילים טרופות בקערה (חולין דף סד.): **גמ'**

חמיו של ר"מ, בזו לא חייב ר"מ חטאת. כלומר זה המעשה דומה לרטנין שיוצאין בסודרין בסדינין מקובצין ולא משולשלין על כתיפיהן, ור' מאיר לא היה מחייב בזה חטאת זאני לא אסורא מדרבנן. א"ל ר' דיקדק ר"מ עד כאן שילשל רבי טליתו. מתני' הרוחץ במי מערה כו'. אוקימנא למתניתין הרוחץ בחמין דיעבד אבל לכתחילה לרחוץ בחמין אסור. ולהשתטף בחמין נמי אפילו כל גופו מותר כר"ש, דתניא לא ישתטף אדם בין בחמין בין בצונן דברי ר"מ, ור"ש מתיר, ר' יהודה אומר בחמין

ג) [פוסקת ס"ק ג], ד) [ועוד"ק ב. מגילה כב:], ה) פ"ק נכרי מעיים, ו) כ"ה לפנינו, ז) לעיל קכג., ח) פ"ק טוען, ט) [ע"ש תוס' טוען ג. סד"ה המניח ועי' תוס' סוטה ב. ד"ה המקנח דיעבד], י) [כ"ש ל' מ"ז], כ) [נעתק רש"י ופיים שם הירליט יוסף כמובר שעל כתפיהן מקופל ולא משולש], ל) [כ"ש ל' עכו"ם], מ) עי' כ"ש ל' ועי' תוספות לעיל קט. ד"ה רוחצין ותוס' מוען טו: ד"ה אלא לרב].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קמחללי רבנן שבתא: (ב) ד"ה מי מערה וכו' מקורב שהוחם ואין מומו: (ג) ד"ה מסתפגין וכו' אלונטיות נעשר בני אדם נפישו: (ד) תוס' ד"ה אף מי מערה ממין בחמין שהומתו וכו' ובפ' ח' שלים והא דקאמר לעיל מין ממי וכו"ל:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה חייב חטאת. דהוה ליבונה. עיין לעיל דף קמא ע"א רש"י ד"ה מבפנים ול"ע:

הגהות הגר"א

[א] גמ' ולעיין בסודרין שעל כתפן. ל"ע פ' לפעלו מקופל. ו"ק לעיין ר"ל הלכים. עיין ובמ"ש: [ב] שם כל מלעמת לכעיף. ל"ע פי' הרמב"ם שלא יקרעו או שלא יתלכלכו: [ג] רש"י ד"ה כסוי בצליית ומתוקין מומן. ל"ג אבל הרמב"ם כתב לפעלו בידו או על כתפו:

רבינו חננאל

המנער טליתו בשבת חייב חטאת. פי' המנער כדכתיב התנערי מעפר, וכדגרסינן התם ומנערה אחת לשלשים [יום]. אם יש אבק בבגד חדש שחור [נ"א: ושחור] ומקפיד עליו, או אם יש עליו דבר טינוף, אוסר רב הונא לנפצו. אבל אם הוא [נ"א: היה] בגד ישן או לבן או אדום ולא קפיד עלייהו שרי, וכן הלכה. וזה שראה עולא לרבנן דהוו נפצי גלימייהו ואמר הני מחללי שבתא, רבנן דפומבדיתא במלבושין דלא קפדי עלייהו הוו נפצי. כומתא הוא כמין כובע של ראש במקום סודר, כדאמרינן בפרק השולח גט לאשתו האי אמתא דהוה שכיב מרה, אתת בכת קמיה ואמרה ליה עד אימת תיתעבד ותיזיל והויא אמתא, שקל כומתיה ושדא בה, אמר ליה קני הא וקני נפשיך, כלומר קני נפשיך בחליפין. וי"א כומתא הוא כגון (כאן) דומה לגביע, והוה באותו הכומתא טינוף. והוה אביי מהפם, כלומר מתירא כדאמרינן התם חזויה דהוה קא מהפם [נ"א: מיחפס]. א"ל רב יוסף לאביי נפוק שדי אנן לא קפדינן מידי. **היוצא בטלית מקופלת ומונחת לו על כתיפו,** כגון אילו מוכרי כסות שמקפלין ומפשילין אותן על כתפייהו, אתמר משמיה דר' יוחנן חייב חטאת, וחניא כוותיה והכי הילכתא. וכן נמי היוצא וצרורין לו בסדינו מעות חייב חטאת. אבל הרטנין שהם הרצים יוצאין בסודר שעל כתפיהן, ולא אילו בלבד אלא כל אדם. והנכון להיות כרוך בצווארו, או נימה כרוכה לו באצבעו, כהורקנוס בן ר' אליעזר. ואע"ג דאמר משמ' דר' יוחנן הלכה אע"פ שאין נימה כרוכה לו על אצבעו. עולא איקלע לבי אסי בר חני, בעא [נ"א: בענן] מיניה מהו לעשות מרזב בשבת. אמר להו הכי אמר ר' אלעזר אסור. כך קבלנו מרבותינו שיש בידם קבלה כז מרזב זה כשיתעטף אדם טליתו ויקפל ב'

ו) עיין בערוך ערך מרזב ס'. ז) [פוסקת דמקורה מדרבנן ואפשר דדבינו מפרש כזו לא מייב ר"מ מטעמא בימחטת לא היה מחייב רק הוי לאוקמי מדרבנן ול"ע בזה].

מוסף רש"י

אפיקטויזין. לקטין, שומה מסקים ומקיא, ולא לרפואה לא להכיר את מעיו שיוכל לסכול ולשמות היום הרבה, ומע"ג לא גזור בה משום שחיקת סממנין, דשל לאו לרפואה היא, לאוקי משום דמתקן גרגה (לעיל קכג:).

מוסף תוספות

א. בלי מים או משקה. מיטב"ש. ב. רצים. תוס' הרא"ש. ג. ולא בתיקון כלי. מאירי. ד. שזה דרך משוי. מיטב"ש. ה. ממוס' הרא"ש הגי': יראין בו קמטים'. צד האחד על זרועו. תוס' הרא"ש. ז. מערב שבת. תוס' ר"י. שכן היה דרכם להחם חמין מער"ש ונותנים אותם במערה דמטללי לה להחזיק חומן. מיטב"ש. ח. והאי דקאמר. תוס' הרא"ש. ועי' מהרש"ל והגהות הב"ח שהוא ממעך לדיטר הקופס. ט. אבל במי טבריא אפילו לכתחילה שרי. תוס' לעיל קט. ד"ה רוחצין. י. דומיא דמי טבריא וטעמא משום מערה מכוסה היא וכו' וחיישינן שמא יזיע, ומש"ה לכתחילה לא. תוס' לעיל קט. ד"ה רוחצין.

רבינו חננאל (המשך)

קצוותיה כמין כרך קיפול ויניחה על כתפו השמאלית, ויחזור ויקפל שאר הטלית המשולשל בצידו הימין ויניחה בכתפו בימין, נמצאת טליתו מקופלת מהנה ומהנה ומופשלת על כתפיו וחלל כנגד השדרה ונראה כמין מרזב. וכעניין זה היה קשר כישי [כמו] בבלייתא שהיו קושרין ב' כריכות, וקורין אותה כישא וכיסכוסי מאניף). וי"א זולתי פירוש זה, אבל חובה עלינו לומר בלשון רבותינו ומה שקיבלנוהו [נ"א: שקיבלנו מהם]. וכדרב פפא שהוא בתראה עבדינן דאמר כללא [דמילתא] כל אדעתא לכנופי אסור, כל להתנאות שפיר דמי, וכדרב שישא בריה דרב אידי שהיה מתנאה בסדינין. כי אתא רב דימי אמר, פעם אחת יצא רבי לשדה והיו ב' צידי טליתו מונחין לו על כתיפו ושאר הטלית כרוכה ומופשלת לו לאחוריו. אמר לפניו יהושע בן זרוז בן

מב א מיי' פ"י מהלכות שבת הלכה יח סמג לאוין סה טוש"ע או"ח סימן שא סעיף ז:

מא ב מיי' פ"ט שם הל' יט סמג שם טור שו"ע או"ח סימן שח סעיף כט:

מב ג שם סעיף לב לג:

מג ד מיי' שם טור שו"ע שם סעיף לד:

מד ה מיי' פכ"ג שם הלכה ו סמג לאוין סה טור שו"ע או"ח סימן שכו סעיף ג: